

Показ фільму «Месьє Азнавур»

Кінотеатр «Жовтень», 5 грудня 2024 року, 19.00

Шановні пані та панове!

Шановні колеги, дорогі друзі!

Дорогий Лоране!

Мені надзвичайно приємно зустрітися з вами цього вечора на відкритті фестивалю французького кіно. Вдячний усім, хто прийняв це запрошення. Приємно, що вас так багато, ваша присутність надихає.

Якщо ми вирішили представити вашій увазі фільм, присвячений нашій національній гордості – Шарлю Азнавур – то це, насамперед, тому, що ми глибоко переконані: попри війну, і більше того – саме тому, що зараз війна – **для нас принципово важливо дати можливість українській публіці побачити видатні кінострічки французькою мовою.** «Месьє Азнавур» – так називається сьогоднішній фільм – вийшов у Франції та Бельгії у жовтні, у середині листопада його побачили в Канаді, і всюди акторська гра Тахара Рахіма була визнана неперевершеною. Отже, ми дуже раді представити його вам цього вечора тут, у Києві.

Якщо ми обрали для відкриття кінофестивалю саме цей фільм, то це ще й тому, **що Шарль Азнавур посідає особливе місце у колективній уяві французів.** Дещо саме цією уявою ми хочемо з вами поділитися. Він дійсно є легендою, чії мелодії знають усі. Насамперед, він особисто, а також тому, що свого часу він працював з іншими стовпами французької пісні – від Едіт Піаф, яка взяла його під своє покровительство, до Джонні Холлідея – для якого він писав.

Це також тому – і фільм жваво ілюструє цього твердження – що Азнавур є символом, який відповідає на питання газети *Le Monde* і самого фільму: «*Як син вірменських іммігрантів, ані вродливий, ані потворний, невисокий на зріст, з гугнявим голосом, зміг стати уособленням французької пісні?*». Це багато говорить і про саму Францію, яку часто критикують, але яка намагається – та іноді досягає успіху – дотримуватися своєї республіканської обіцянки – дати шанс кожному незалежно від його походження, кольору шкіри, заможності або соціального статусу.

І, нарешті, головне: Азнавур є сином тієї вірменської нації, з якою моя країна – Франція – утворила безліч зв'язків, як у щасливих, так і в сумних дні. Франція це

визнає і шанує як власних героїв групи «Червоного плакату» під проводом Міссака Манушяна, який боровся у Франції з нацистською окупацією. Вхідження до Пантеону Міссака та Меліне Манушян відбулося 21 лютого цього року, тобто рівно 80 років по тому, як вони були страчені нацистами у 1944 році. Тепер вони спочивають поруч з Вольтером та Руссо, і більш ніж заслужили визнання моєї батьківщини.

Азнавур був нерозривно і Францією, і Вірменією, він є сполучною ланкою між нашими двома країнами. Дозволю собі зізнатися: я завжди до сліз був зворушений ностальгією його пісень. Перш за все, це, звичайно, ностальгія за юністю, прощання зі своїм двадцятиріччям, ностальгія за богемою Монмартру, де залишився «зів'ялий бузок». Це універсальні речі. Але набагато глибше, мені здається, його пісні пробуджують в нас неймовірну та щемливу ностальгію за тим, чого ми не знали і про що ми усе ж шкодуємо: омріяні місця дитячих казок, кохання, яке здається неможливим, а для Шарля Азнавура – це ностальгія за країною його походження, в якій він не народився, країною по інший бік залізної завіси в часи його пісень, далекою від Парижа, але близькою його серцю і водночас міфічною: «пізніше в Єревані» як пише Луї Арагон у своєму вірші на червоному плакаті, і цим, я гадаю, все сказано.

І тому я дуже радий, пане Тимчасовий повірений у справах Посольства Вірменії в Україні, вітати Вас і ваших колег з Посольства, а також представників вірменської громади. Хочу також відзначити присутність президента промислової групи «Технобуд» Олександра Скрипника, кавалера Національного ордену Франції «За заслуги». Дякуємо, Олександр, за вашу підтримку Французького інституту в Україні.

Ми також щиро вдячні нашому історичному партнеру – компанії «ArtHouse» та колективу кінотеатру «Жовтень», який є господарем сьогоднішнього заходу і який щодня демонструє, що культура – це форма спротиву.

Нарешті, хочу привітати французьку ділову спільноту в Україні, яка вже понад 1000 днів стоїть поруч з українським народом, разом із посольством та Французьким інститутом.

Дорогий Лоране, дякую що ти тут, поруч зі мною. «Укрсибанк», який ти очолюєш, вирішив інвестувати у кіно – тут, в Україні, як і всюди, де банк має свої відділення. Без його фінансової підтримки цього фестивалю просто не було б.

Дорогі друзі! Ми, зі свого боку, якщо дозволятиме безпекова ситуація, будемо й надалі пропонувати вам культурно-мистецькі заходи. Цим ми хочемо привітати незламність українців. Збройні сили України воюють також і за це – за вашу і нашу свободу. І саме їм, які зараз далеко, ми присвячуємо цей фестиваль

Бажаю усім приємного вечора.